

Hard Lovin' Man

Lorraine Heath

Copyright © 2003 Jan Nowasky

Ediție publicată pentru prima dată de Pocket Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Un bărbat îndrăgostit
Lorraine Heath

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEATH, LORRAINE
Un bărbat îndrăgostit / Lorraine Heath;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-3201-2

I. Barbu, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

LORRAINE HEATH

Un bărbat îndrăgostit

Traducere din limba engleză
Oana Barbu

capitolul 1

Jack Morgan putea mirosi o belea de la distanță. Privind prin ceața formată de fumul de țigară, știa fără urmă de îndoială că fata care stătea la celălalt capăt al barului era însăși definiția ei.

B-E-L-E-A

Cămașa ei neagră era puțin cam strâmtă, puțin prea decoltată, puțin prea scurtă, lăsând să se vadă cercele din buric ce atrăsese atenția fiecărui bărbat pe lângă care trecuse în timp ce se fâțâia prin încăpere. Părul ei scurt, vopsit, era de un portocaliu aprins nefiresc.

Lumina neonului care provenea de la reclama agățată între rafturile pe care erau aliniată sticlele îi făcea cerceii să strălucească. A avea cercei în nas, în sprânceană și în buza de jos, iar Jack putea paria că automutilarea includea și un cercei în limbă.

Se întreba cum o persoană sănătoasă la cap se poate supune de bunăvoie înțepăturii de ac. Luând o înghițitură din berea rece, își aminti că se întreba același lucru când fusese în armată și se trezise dintr-o beție cu un tatuaj pe umărul stâng.

- Hei, Jack, ești gata pentru încă una?

Halba aburită nu era încă goală, dar proprietarul, care era și barman în același timp, trăia de pe urma consumației, nu de pe urma timpului petrecut de clienți în bar. Și totuși, lui Jack îi făcea plăcere să stea pur și simplu și să analizeze oamenii. În mod special la Sit'n'Bull. Poate pentru că în tinerețe își dorise cu disperare să poată intra în spațiul acela sacru, să descopere misterele care atrăgeau atât de mulți fermieri, proprietari de ranch-uri și simpli muncitori într-un loc în care aceia

care ajungeau târziu trebuiau să-și parcheze camionetele și SUV-urile pe locul viran plin de buruieni din spațele clădirii.

- Nu în seara asta, Morty! I-ai cerut cumva actul de identitate acelei tipe?

Poate pentru a-și îmbunătăți vederea sau memoria, Morty ridică sprâncenele albe, suficient de stufoase încât să-l facă pe Jack să se întrebe dacă părul individului migrase de tot în jos. Morty avea grijă de chelia lui, mereu lucioasă, la fel de lustruită ca teigheaua barului.

Îi aruncă o privire suspicioasă.

- Care fată?

- Cea la care se dă Dave.

Dave Lighten. Agent de asigurări. Chiar și un orașel ca Hopeful, aflat în umbra orașului Houston, avea nevoie de un agent de asigurări.

Morty chicoti, producând un zgomot care îi făcu burta să se zguduie. În fiecare an, după Ziua Recunoștinței, se deghiza în Moș Crăciun și aduna jucării pe care le oferea în Ajunul Crăciunului. Nimeni nu știa pe ce criterii îi alegea Morty pe copiii care aveau nevoie de cadourile lui.

Jack nu știuse până când nu i se permisesese accesul în Sit'n'Bull și aflase despre generozitatea lui Morty, cel care îi lăsase bicicleta în fața rulotei când avea opt ani. Dar era încă de atunci convins că nu fusese Moș Crăciun. Până la acea vârstă trecuse prin multe în viață, situații care îl făcuseră să nu mai creadă în nimic care promitea să aducă fericirea.

- Mda, sigur, spuse în cele din urmă Morty când se opri din chicotit. Nici o mamă care se respectă nu și-ar lăsa fiica minoră să iasă din casă îmbrăcată astfel.

- Poate ca mama ei nu este genul care se respectă. Cere-i buletinul, Morty!

- Ah, Jack, las-o baltă. Am făcut asta deja, bine?

- Când s-a născut?

- Nu-mi amintesc!

Jack își scoase portofelul și puse o bancnotă de cinci dolari pe teighea.

- Pun pariu că are 16 ani.

Morty oftă. Știa deja rutina. Era atent să nu servească alcool minorilor. Dar îmbătrânea. Din când în când, câte unul îi mai scăpa.

Jack se dădu jos de pe scaun și merse de-a lungul barului până la Dave. Agentul de vânzări stătea foarte aproape de față, încercând în mod evident să îi vândă ceva. Probabil beneficiile de a vizita motelul No Tell, acolo unde oaspeții puteau băga două monede de 25 de cenți în cutia Magic Fingers¹ de pe noptieră. Răsplata era un pat vibrator. Jack văzuse mașina lui Dave parcată în fața motelului atât de des încât se gândea că Dave avea un card cu reducere pentru clienții fideli, atât pentru motel, cât și pentru Magic Fingers.

Jack îl bătu pe umăr pe Dave.

Dave își întoarse brusc capul, iar panica evidentă din ochii lui se transformă imediat în ușurare.

- Hei, Jack! Ce mai faci, omule?

- Binișor. Atenția lui Jack se îndreptă spre față. Îl măsură și ea cu o admirație care pentru el devenise obișnuită cu mult timp în urmă - ca și când se gândise să ia un aperitiv cu Dave, dar descoperise brusc că desertul era disponibil și decisese să-l guste pe acesta prima dată.

Ceva la ea îi suscita memoria. Ceva subtil. Poate tena verde-închis a ochilor ei, arcuirea ușoară a buzelor. Machiajul ei exagerat le distorsiona pe ambele, dar acel ceva era acolo. O umbră de familiaritate pe care nu și-o putea explica, în ciuda faptului că era sigur că nu o mai întâlnise vreodată. Fie era nou-venită în oraș, fie era doar în trecere. Oricare dintre situații puteau explica

¹ Dispozitiv inventat de John Houghtaling și utilizat în hotelurile și motelurile din SUA între 1960 și 1980 (n.red.)

de ce Dave se comporta ca un câine polițist care luase o urmă.

Fără să-și mute atenția de la ea, Jack spuse:

- Dave, de ce nu mergi acasă la nevastă-ta?

Fata strâmbă din nas.

- Ești însurat?

- Mda, într-un fel, bolborosi Dave.

- Cum adică *într-un fel*, nenorocitul?

Jack simți pentru prima dată admirație pentru ea. Poate că nu se pricepea la modă, dar aparent avea o urmă de moralitate.

Dave îi aruncă o privire furioasă lui Jack.

- Mulțumesc, Jack!

Îl bătu din nou ușor pe umăr.

- Oricând, Dave. Mă bucur să-ți fiu de folos. Știi asta. Salut-o pe Masha din partea mea.

Dave plecă, iar Jack se așeză pe locul liber, sprijinindu-și tocul cizmei de bara metalică, abia evitând să atingă cu genunchiul coapsa goală a fetei. Batista pe care o avea în buzunar ar fi putut probabil să o acopere mai mult decât o făcea fusta ei neagră, strâmtă.

Privind în jos pentru o clipă, îi observă bocancii negri. După părerea lui, semănau cu ceva ce ar fi purtat monstrul lui Frankenstein. Asta ar fi putut explica piercingurile. Încerca să se nu se dezmembreze.

- Ce preferi? întrebă el.

- Sex on the Beach!

Își trecu încet limba peste buzele acoperite de ruj roșu-închis, iar Jack realizează că se înșelase în privința cerelului din limbă. Nu strălucea nimic.

- Și nu mă refer doar la băutura, adăugă ea, făcând cu ochiul sugestiv.

Clar, era o pacoste.

Jack făcu semn cu mâna, și Morty se apropie ca un câine ascultător.

- Sex on the Beach pentru domnișoara și o bere pentru mine.

Ea chicoti. Morty se foi.

- Am nevoie de actul de identitate.

Ea chicoti din nou și-l bătu pe Jack în piept cu o unghie de un roșu-închis.

- Mie-mi pare băiat mare. Își îndreptă privirea spre poala lui. Foarte mare.

- Mda, dar tu nu pari o fată foarte mare, spuse Jack.

Ea îl privi seducător pe barman și își împinse paharul gol spre el.

- Mi l-ai mai cerut o dată, *Morty*, spuse ea, ridicând ușor din umeri, senzual.

Pe fața lui Morty se citi ușurarea.

- Asta i-am spus lui Jack.

- Nu-ți amintești să-i fi cerut actul de identitate.

Domnișoară, arată-i-!

Ea se ridică brusc.

- Nu ești deloc amuzant.

Habar nu avea.

O strânse de braț suficient de tare pentru a-i da impresia de autoritate, dar fără urmă de amenințare.

- Arată-mi actul de identitate!

- Nu trebuie să-ți arăt nimic.

- Mi-e teamă că trebuie. Cu cealaltă mână, scoase din buzunarul de la spate al blugilor insigna. Mereu o avea cu el, chiar și când nu se afla în timpul programului, chiar și când nu purta uniformă, pentru că era mereu la datorie.

- Bine, izbucni ea.

Își puse geanta pe tejghea și căută, scoțând permisul de conducere. Îl trecu rapid prin fața lui Morty.

- Uite, vezi?

Jack îl smulse din mână, făcând-o să protesteze atât de vocal că aproape îi sparse timpanul. Îi cercetă actul

rapid, suficient cât să observe că nu era valabil. Va lua mai târziu banii de pariu de la Morty.

- Impresionant. Dar fals. Să mergem.

- Unde?

- La secție, să-ți sun părinții.

- N-am părinți.

- Tutorele tău, atunci.

- Du-te dracului!

Vârful ghetei ei grele îi lovi tibia, făcându-l să simtă durerea în toate direcțiile din punctul de impact. Îi aruncă un val de injurături care îl făcu să-și reconsidere vederile liberale privind cenzura și libertatea de exprimare.

Desigur. Recunoștea beleaua de la distanță.

Kelley Spencer lovi amețită butonul alarmei, dar aceasta continua să sune zgomotos. Încet, mintea ei oboșită se desprinsese din ceața somnului, devenind lucidă, și ea realiză că nu alarma ceasului era cea care o trezise, ci telefonul. Sprijinindu-se în cot, se întinse spre el, aruncând o privire spre ceasul digital așezat pe noptieră. Unu noaptea. Începu să tremure în timp ce gânduri rele îi străfulgerau mintea.

Poliția. Un șofer beat. Un accident.

Dar primise telefonul acela cu 18 luni în urmă, iar acest lucru o făcuse să fie sigură că nu va mai primi telefoane târzii referitoare la părinții ei.

„Madison a intrat iar în belele.“

Dar Madison era acasă. În siguranță. Părea un înger, dormind în camera ei din cealaltă parte a apartamentului. Kelley o verificase înainte să meargă la culcare, după ce urmărise știrile de la ora zece.

Sigur au greșit numărul. Smulse receptorul.

- Alo!

- Domnișoara Gardner?

Vocea adâncă părea autoritară.

- Este sora mea, răspunse ea automat.

Tatăl lui Kelley murise din cauza unui atac de cord când ea avea 12 ani. Una dintre acele întâmplări ciudate, de necrezut, inexplicabile. Avea doar 38 de ani. Nu fuma, nu bea, nu exagera cu mâncarea. Ieșise ca de obicei la alergat în parcul din cartier. Când mama ei începuse să se îngrijoreze din cauză că nu se mai întorsese și merseră să-l caute, era deja prea târziu.

Doi ani mai târziu, mama ei se căsătorise cu Marcus Gardner. Kelley avea 15 ani când venise pe lume Madison.

- Încerc să dau de tutorele domnișoarei Gardner, continuă vocea necunoscută.

Kelley simți cum frica îi înnodea stomacul. Nu era prima dată când primea astfel de telefoane în miez de noapte. Dar fusese în Dallas. Nu aici. Nu în acest orașel de nouă mii de locuitori care îi întâmpina pe vizitatori cu indicatoare de bun venit situate la ambele capete ale străzii principale, laudându-se cu câștigarea campionatului statal de fotbal în 1969.

- Eu sunt. Kelley Spencer.

- Sora dumneavoastră se află în custodia noastră la secția de poliție. Vă rugăm să veniți.

Inima ei începu să bată cu putere. Cu telefonul fără fir în mână, dădu așternutul la o parte, se ridică și se grăbi spre cealaltă parte a apartamentului, în camera lui Madison.

- Este imposibil.

- Mi-e teamă că este foarte posibil, doamnă. Șeful a adus-o personal.

Deschise ușa dormitorului lui Madison și aprinse lumina. Becurile roșii aruncară o lumină ciudată peste cuvertura neagră și fonată și mobila de un roșu sângeri. Postere dubioase, sataniste erau lipite pe pereți. Kelley se simțea întotdeauna de parcă ajungea în iad când intra în acea cameră.

Se străduise din răspuțeri să fie părintele perfect, să echilibreze disciplina și libertatea, dar Madison mereu depășea limita, punându-i la încercare răbdarea. Își aminti deodată de Madison când era bebeluș, dulce și inocentă, cu fața ridată ca a unui bătrân, plângând înduioșător.

Când Kelley se mutase acasă, în urmă cu nouă ani, Madison era încă dulce, ghemuindu-se în brațele ei cu fiecare ocazie. Apoi, în urmă cu aproape un an și jumătate, părinții lor fuseseră uciși de un șofer beat. Kelley își asumase responsabilitatea de a o crește pe Madison, crezând că este pregătită pentru asta. În schimb, făcuse numai greșeli groaznice, fiecare scoțând în evidență lipsa de pricepere a lui Kelley în postura de mamă. Oricât ar fi încercat, nimic nu-i ieșea. La început, se convinsese singură că era diferit să crești un copil de la naștere – părintele și copilul creșteau împreună, se adaptau, se acomodau. Deși ea și Madison nu avuseseră această bază, se temea că nu numai aici se află rădăcinile problemei. Eșecurile ei crescând din ultimul an o obligaseră să accepte adevărul: pur și simplu nu se pricepea să fie mamă.

- Domnișoară Spencer?

Vocea gravă îi întrerupsese gândurile.

Oftă obosită.

- Mda, voi veni cât se poate de repede.

Unde dispăruse Madison cea drăgălașă?

- Mulțumesc foarte mult! Înregistrați-vă la recepție când ajungeți.

- Din nefericire, mi-e cunoscută procedura, îi spune ea, resemnată că va trebui să facă iar față acestei situații.

Închise telefonul. Să fii părinte era greu, să fii părinte singur era și mai greu, dar să apari în peisaj în anii adolescenței și să joci acest rol era practic imposibil.

Oftând iar din greu, se întoarse în camera ei. Începu să se îndoiască de abilitatea ei de a supraviețui sub același acoperiș cu cineva care brusc devenise rebel. Citise toate cărțile de profil, dar nu avea nici cea mai mică idee cum să se apropie de cea mai importantă persoană din viața ei.

capitolul 2

Sprrijinit pe speteaza scaunului, cu picioarele încrucișate ridicate pe colțul biroului și cu mâinile împreunate la ceafă, Jack o studia pe fata care stătea în fața lui. Scrisa „atitudine“ pe ea. Probabil avea și un tatuaj.

Era și înspăimântată de moarte. Ochii ei verzi se tot îndreptau spre ușa închisă a biroului și își mânca-se tot rujul acela oribil de pe buze. Acum se apucase de unghii.

- Deci, ce s-a întâmplat? întrebă el. Ai stat prea aproape de o vitrină cu bijuterii când a explodat pe neașteptate?

- Ha, ha! Nu mă mai fute la cap.

Se îndreptă, cizmele lui provocând un sunet puternic la contactul cu podeaua. Fata tresări, și ochii i se făcură mari și rotunzi. Se aplecă amenințător spre ea. Avea această înfățișare amenințătoare de când era copil. Fuseseră singurul lucru care îl ajutase să supraviețuiască.

- Dacă mai folosești cuvântul cu f în prezența mea, te voi târî la baie și-ți voi spăla gura cu un săpun al naibii de greșos.

Aparent neimpresionată de amenințarea lui, se relaxă vizibil și-și dădu ochii peste cap.

- „Cuvântul cu f“? Ești patetic!

„Cuvântul cu f“? Sigur nu spusese una ca asta. Încercă să își amintească. Rahat! O spusese. Cât de intimidant să fi părut zicând asta? Absolut deloc.

Îi scăpase asta pentru că ea era doar un copil. Nu putea decât să speră că nu va face aceeași greșeală în timp ce interoghează un criminal fără milă. Nu că ar fi fost prea mulți în Hopeful. Și totuși, avea o reputație de apărat.

- Patetic este că ai o gură așa spurcată, spuse el.

Ea rânji.

- Nu mi-ai spăla gura cu săpun. Te-aș da în judecată pentru hărțuire.

- Drăguță, nu ameninț dacă nu sunt pregătit să pun în practică. O lăasă ceva mai moale. Uite, știu că ești speriată...

- Nu sunt speriată. Vreau doar să merg acasă.

- Sora ta va ajunge aici în curând.

- Va fi foarte nervoasă.

- Te-a lovit vreodată? întrebă el.

Îl privi de parcă vorbea în chineză.

- Sigur că nu.

- Dar se enervează ușor?

- Tu nu te-ai enerva dacă te-ar suna poliția la una noaptea să-ți spună că ți-au arestat copilul?

Practic nu era arestată, dar el nu o informase asupra acestui aspect. Mai bine să o lase să se îngrijoreze puțin din cauza consecințelor acțiunilor ei.

- Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să iei barurile la rând, o certă el.

- Asta ar însemna că există mai mult de un bar în infundătura asta de oraș.

Ah, în sfârșit ajungea undeva.

- Deci nu îți place Hopeful?

- Ce deducție inteligentă, Sherlock!

La naiba, îl făcea să vrea să zâmbească.

- De cât timp ești în ilustrul nostru oraș?

- De prea mult timp.

- În ce clasă ești? Boboc? În clasa a zecea?

Oftă exasperată, dând de înțeles că nu pricepea de ce se obosea să-i răspundă tâmpitului care se afla în spațiile biroului.

- Boboc.

- Echipa Hornets a impresionat în seara asta, spuse el, referindu-se la victoria cu 21 la 7 a echipei școlii în fața rivalilor lor, vecinii Wildcats. Ce licean nu este interesat de fotbal?

Îl privi furioasă.

- Ce-mi pasă mie?

Bine. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu va fi interesată sau impresionată de subiect.

- N-ai mers la meci?

- De ce aș face-o? Nu e ca și cum am prieteni...

Bătaia bruscă la ușă o întrerupse și o făcu să tresară.

Mike Warner o deschise și băgă capul înăuntru. Mike, tânăr cum era, abia ieșit de pe băncile academiei, nu-și putuse ascunde uimirea când îl văzuse pe Jack împreună cu ceea ce părea un extraterestru aflat în custodia sa. Chiar și acum, se holba la ea de parcă nu-i venea să creadă că există cu adevărat.

- Mike, s-a întâmplat ceva? îl întrebă Jack.

Mike își mută atenția spre Jack.

- Da, șefu'. Sora domnișoarei Gardner este aici.

Deși nu era sută la sută sigur, lui Jack i se păru că deținuta lui deveni palidă sub stratul gros de machiaj.

- Spune-i să intre!

- Da, domnule!

Jack se ridică, în timp ce fata se afunda mai mult în scaun. Dacă nu era regret, cel puțin părea că se simte stânjenită. Poate încă mai avea vreo șansă.

Se întoarse spre ușă în timp ce Mike se dădu într-o parte și o tânără intră în încăpere. Blondă, cu ochii verzi și cu un corp care pur și simplu îți tăia răsufarea. Jack se simți ca și cum ar fi primit brusc un pumn în stomac. Dintre toate secțiile de poliție din Texas, de ce naiba